

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

№ 146 [2718].

ЧЕТВЕР,

6

ГРУДНЯ
1979 року.

Ціна
2 коп.

ФЕСТИВАЛЬ ТРИВАЄ

САНТЬЯГО-ДЕ-КУБА. (Спец. кор. ТАРС). Тут триває II фестиваль дружби радянської і кубинської молоді. Делегати форуму зробили поїздку по місцях революційної слави міста. Вони відвідали, зокрема, казарму Монкада — цитадель кривавого режиму Батісти, яку в липні 1953 року атакувала група молодих революціонерів на чолі з Фіделем Кастро. Ця героїчна акція, що поклала початок новому етапові боротьби кубинського народу за свободу і незалежність, завершилась у 1959 році перемогою. Відразу ж після революції, казар-

му Монкада було перетворено в школу ім. 26 липня. Тепло зустріли сотні її учнів делегатів фестивалю. Вони провели учасників форуму по світих, просторих класах, показали свій музей. В галереї мистецтв «Ор'єнте» почала працювати виставка «БАН — ударна комсомольська будова». У театрі «Ор'єнте» відбувся концерт, на якому виступили відомі вокально-інструментальні ансамблі Сантьяго-де-Куба, а також учасники художньої самодіяльності.

А. БЕРЕЖКОВ.

РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ «МОЛОДИЙ КОМУНАР»

Центральний Комітет ВЛКСМ гаряче поздоровляє колектив редакції, авторський актив та читачів «Молодого комунар» із 40-річчям виходу газети. Висловлюємо впевненість у тому, що «Молодий комунар», який зробив вагомий внесок у справу комуністичного виховання молоді, буде й надалі з честю виконувати свій обов'язок — нести в маси ідеї партії, мобілізувати юнаків і дівчат на ударний труд, відмінне навчання.

Центральний
Комітет ВЛКСМ

НОВОСІЛЛЯ ДТСААФІВЦІВ

КНІВ. (РАТАУ). У дтсафівців столиці України велике новосілля: в місті відкритися найбільший у республіці будинок військово-технічного навчання, споруджений на кошти Добровільного товариства. У сучасному багатопверховому будинку — актовий зал на 450 місць, лавчальні класи й лабораторії, спортзал. Новий комплекс, в якому одночасно зможуть навчатися понад 1000 чоловік, стане важливим центром оборонно-масової роботи і військово-патріотичного виховання молоді міста-героя.

У республіці створено міцну матеріальну базу для підготовки підростаючого покоління до служби у Збройних Силах, для забезпечення народного господарства технічними кадрами. — сказав кореспонденту РАТАУ голова ЦК ДТСААФ УРСР генерал-лейтенант авіації О. Д. Коротченко. — За останні роки наша молодь одержала в своє розпорядження нові будинки, авіаційні у Калущі й Копотині, 83 будинки військово-технічного навчання, Палац підводного спорту в Києві та інші об'єкти. Усі лабораторії, кабінети, класи оснащені сучасним обладнанням. На черзі розв'язання головного завдання — створити в усіх областях навчальні та спортивні комплекси, адже кожній третій призовник проходить підготовку в організаціях ДТСААФ.

МОЛОДІТИ ЗЕМЛІ

Відбулась XXVIII Компанійська районна комсомольська конференція. З доповіддю виступив перший секретар райкому комсомолу С. В. Верко.

КОЛИ я приходжу до своїх юних друзів на душевну розмову, мені стає по-доброму аздрісно. Справді, яка перспектива, які можливості постають перед ними, молодими, грамотними, завзятими! Чув якось на зльоті наставників: у колгоспі імені Горького, восьмикласника величали Сергієм Петровичем. С. Поліщуку ще тільки п'ятнадцять, а він уже жививав разом з батьком, П. В. Поліщуком. Він — помічник комбайнера, а треба — сьосарюватиме. Хлопець знає, як доглянути машину, щоб вона працювала безвідмовно цілий сезон. Мине ще два роки, продовжуватиме вивчати механізаторську науку, навчатиме в шкільних і колгоспних майстернях, захоче — вступить до технікуму чи інституту і буде з цієї молоді людиною зразковий інженер. Буде, бо любить хлопець техніку, землю, Йому не байдуже, коли вона не так доглянута. І він намагається взяти те, що знають ровесники його батька, ці загартвані працею хліборобською звичайці. Ми допоможемо йому відкрити все, що нам відомо. Бо це для нашого спільного блага — щоб молоділа і ставала щедрою земля. А моїм одноліткам довелося йти до цього довгими шляхами багато років. Стож я й кажу: наші сини підуть далі, так передбачено в їхній трудовій біографії.

Л. І. Брежнєв, виступаючи на XVIII з'їзді ВЛКСМ, сказав: «Створення добрих умов для життя і праці на селі, виховання поваги до праці землероба, любові до рідної природи, до землі-матінки, вміння і бажання докласти до неї своїх рук — ось наш метод залучення підростаючого покоління до роботи на полях і фермах».

Заради досягнення цієї мети комсомольські організації району розробили цілий комплекс заходів, спрямованих на виховання молодих хліборобів, на їх ідейно-політичне, трудове, моральне загартування. Молоді хлібороби навчаються разом зі своїми старшими товаришами в 13 школах економічних знань і комуністичної праці, трьох постійно діючих школах передового досвіду. У кожному господарстві діють школи механізаторського всеобучу. Цього року, який погодою не балував, молоді жінці району зібрили урочай зернових на 7433 гектарах і намолотили 223 тисячі центнерів хліба. У жнивях взяли участь 13 комсомольсько-молодіжних збирально-транспортних загонів, 12 сімейних, 25 комбайнових, 11 жіночих, 52 автомобільних, 37 тракторних екіпажів. Всі ці жнив'яри були пройняті турботою справжніх господарів за долю врожаю-79, а тепер дбають про долю майбутнього.

У нашій бригаді на поля вже вивезено 22 600 тонн органічних і 660 тонн мінеральних добрив. 58 механізаторів підвищують свій професійний рівень з тим, щоб почати весняний засів,

За формулою особливої надійності

Найвищої нагороди комсомолу — Почесного знака ЦК ВЛКСМ — удостоєний кращий молодий комбайнер області Андрій Трюхан з радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району. Нинішнього року з площі 381 гектар він зібрав 16 120 центнерів зерна.

маючи вищу механізаторську класність.

Усім нам відомий рекорд Андрія Трюхана, комбайнера з радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району. Зібрати на 381 гектарі 16 120 центнерів зерна — це справді велике досягнення. У нашому ж районі таких показників не домігся ніхто. У весняний день, у живну пору кожному сівальному та збиральному екіпажеві визначали менший клін. Головна мета — швидше і краще. Такий розподіл можна робити, якщо є достатньо техніки, якщо є потрібний загін механізаторів, що працює у дві зміни. Ми теж вітаємо тих, хто йде попереду, хто в рівних умовах виходить переможцем змагання. Але перемога вагоміша, коли висоту беремо колективом, усі. Іпатівський метод, збирально-транспортні комплекси, прогресивна технологія — звідси «секрет» того, що комсомольська організація нашого району мала на цьогорічних жнивях найвищі показники в області. В такому напрямі боротьба за ви-

соку культуру землеробства триватиме і далі. Кажу так, вірячи своїм молодим друзям, які прийняли від нас, своїх наставників, естафету хліборобської майстерності.

У нашій бригаді, наприклад, 35 тракторів, 8 комбайнів. Машинно-тракторний парк і надалі зростатиме. Та це ще не розв'язані проблеми. Хочеться зробити все належне, аби молоді механізатори по-господарському розпорядились тим, що мають, тобто, треба намагатись підвищувати коефіцієнт корисної дії машин і механізмів.

Не менш важлива турбота — про кадри, підвищення їхньої кваліфікації. Чому, скажімо, комбайнер А. А. Воронівський завжди у числі правопланових соціалістичного змагання? Бо він досконало знає техніку. Кажуть, метал — не живий організм, може підвести. Та Воронівський, починаючи косовицю пшениці чи збирання цукрових буряків, твердо переконаний — його комбайни діятимуть безвідмовно цілий сезон. Бо він усе зробив для

того, щоб машина не підвела. Так намагаються працювати і молоді механізатори брати Петруки — Іван і Микола. Під час збирання кукурудзи, на піднятті зябу ці комсомольці довели, що і в них не гірший почерк. Вони теж максимально завантажують машини і механізми, прагнуть домогтись їх найвищої ефективності. Саме завдяки таким механізаторам виробіток на еталонний трактор за 11 місяців року у бригаді доведено до 1262 гектарів.

А. А. Воронівський бачить успіх у тому, щоб у кожній ланці, на кожній ділянці була взаємозамінна. Молодий механізатор повинен знати все, аби при потребі пересісти з трактора на комбайн, взятись за кермо автомобіля.

По-справжньому грамотний механізатор не побоїться переглянути технологію, замінити устаткування. Такі поб'ють усі денні рекорди не тим, що продовжать свою роботу зміну, не якимось ривком. Успіх, передусім, у тому, щоб машина працювала ритмічно впродовж усього робочого часу.

Усім нам відома вназіва XXV з'їзду КПРС: підвищити ефективність машинно-тракторного парку. Підвищити ефективність. Як це зробити? Краще використовувати машини, домагатись найвищої віддачі. Все це залежить від керівника бригади, ланки, і, звичайно, від кожного механізатора.

А. ПИЛИПЕНКО,
бригадир тракторної бригади колгоспу імені Богдана Хмельницького, лауреат Державної премії УРСР.
Ульяновський район.

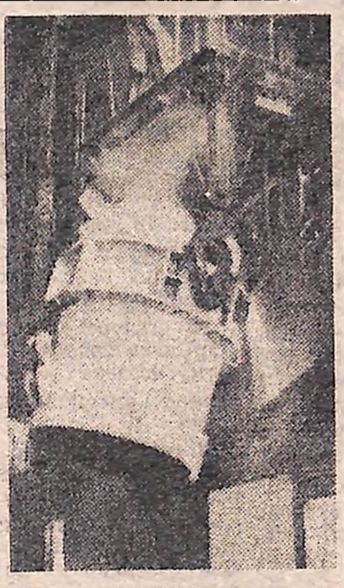
виступах на конференції. І одностайно вирішили боротися за ефективне використання кожної сотки землі, за одержання максимально можливих врожаїв всіх сільськогосподарських культур. «Я — господар землі» — так назвали цей патрістичний почин юнаки та дівчата Компанійщини.

На конференції виступили М. К. Пашолок — перший секретар Компанійського райкому партії, М. І. Успенко — редактор газети «Молодий комунар».

У роботі конференції взяли участь В. М. Вієвський — другий секретар райкому партії,

Л. С. Демиденко — голова райвиконкому.

Першим секретарем Компанійського райкому комсомолу обрано Верка Сергія Васильовича, другим — Великоруда Івана Олександровича, секретарем — завідувачку відділом учнівської молоді — Євдіденко Тетяну Анатоліївну.

ШЛЯХ ДО САМОУТВЕРДЖЕННЯ

ДУМАЮ, ніхто не дорікне мені за нескромність, коли скажу, що молодий спеціаліст нині — одна з головних фігур на виробництві. Та й не тільки на виробництві. Щоб не ходити далеко за прикладом, назву обласне виробниче об'єднання по виробничо-технічному забезпеченню сільського господарства, де я секретарем комсомольської організації. Із 54 комсомольців більше половини — інженерно-технічні працівники. Багато молодих спеціалістів останнім часом очолили відділи та управління об'єднання. Василь Ворона — начальник відділу постачання запасних частин, Віктор Зяткова — головний інженер управління капітального будівництва, Віталій Дзюба — головний інженер управління технічного обслуговування сільськогосподарської техніки...

Як бачимо, існує тенденція до омолодження інженерних кадрів. І тут я виділив би два моменти. Звичайно, приплив свіжих сил позитивно впливає на роботу об'єднання в тому плані, що випускники вузів і технікумів вносять у неї струмів горчистості, ентузіазму, прагнуть втілювати набуті знання у практику.

Але процес омолодження, не секрет, далеко не позбавлений проблем. Ще не знайдено рецепта стопроцентної віддачі знань молодого спеціаліста. Йдеться про становлення ново-спеченого інженера, адаптацію його в нових умовах — умовах практики.

Давно минули ті часи, коли на одного новачка припадало двадцять наставників (я почав з наставництва, бо, на мою думку, воно є головним у процесі становлення молодого людини: в цьому переконався на власному досвіді). Практично в кожному відділі об'єднання працюють молоді спеціалісти, котрі прийшли на зміну старшим товаришам. Та й учить інженера, людину з вищою чи середньою спеціальною освітою, погодиться, не так і легко.

А вчити, наставляти необхідно. Справа в тому, що вузи і технікуми не готують спеціалістів для нашої системи. Тим, хто приходить працювати в об'єднання, доводиться дещо пере-навілювати.

І ще одне. Інститут не дає повного обсягу знань, потрібних виробництву, яке розвивається, удосконалюється швидше, ніж вузівська програма. Я дещо відійшов від категоричності. Своєю вузькою спеціалізацією молоді інженери знають досконало, і проблема спеціалізації виробництва в цьому випадку розв'язується дуже просто: у практичній роботі. Інша річ, коли мова йде про особливості об'єднання по виробничо-технічному забезпеченню сільського

господарства, а точніше, про взаємодію між окремими його підрозділами. Скажімо, працівники управління ремонту при всьому бажанні не можуть замикатися в колі своїх завдань, бо багато в чому залежать від поставальників. А в тих — свої суміжники... Ось чому молодий інженер у нас повинен мати широку професійну ерудицію. І знання загальних формул основ планування, що їх дає вуз, замало.

Отже, хоч наставників у нашому об'єднанні бракує, без наставництва не обійтись. Головна проблема розв'язується силами молодих спеціалістів, котрі вже мають практичний досвід. Новачки, в який би вони відділ не прийшли не залишаються без уваги. Це дає відчутті плоди у плані, так би мовити, внутрішньої спеціалізації, але мало впливає на розв'язання питань взаємодії окремих підрозділів. Тому, мені здається, рада молодих фахівців повинна всерйоз зайнятися розв'я-

занням проблеми розширення спеціалізації новачків. І не покладається в цьому лише на відраджень, які, не заперечую, збагачують молодих досвідом.

Яким би не були об'єктивні й суб'єктивні фактори розвитку наставництва, робота вимагає від інженерів особливої цілісності до себе в оволодінні тонкощами професії. Все-таки існують розбіжності між теорією і практикою (причина, як я уже сказав, у специфіці структури об'єднання), отже, від новачка теж багато залежить. Трапляється, новоспечені інженери дещо переоцінюють свої можливості, працюють за принципом «до всього дійду сам». Що ж, впевненість у власних силах — риса непогана, коли вона не переростає у самовпевненість, яна не має під собою реальної основи. Із такими людьми працювати важче. Саме над розв'язанням проблеми самоутвердження належить добре попрацювати комсомольській організації об'єднання спільно з радою молодих спеціалістів.

Завдання становлення молодого інженера як фахівця — не самоціль. Воно впливає з конкретних умов. Ми повинні забезпечувати оперативну і високоякісну підготовку техніки до сільськогосподарських робіт, вміло управляти складним процесом цієї підготовки.

Хочу сказати і про ініціативність, яка, до речі, є необхідною умовою самоутвердження в будь-якій професії.

Ось уже рік працівники Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування розробляють технологію процесів відновлення спрацьованих деталей. Цю ідею висунув молодий спеціаліст, головний інженер управління ремонту Сергій Зеїров. Справа в тому, що нині дуже гостро стоїть проблема забезпечення господарства дефіцитними запчастинними частинами, зокрема деталями до зернозбиральних комбайнів. От і виникла в Сергія думка поставити процес їх відновлення на солідну технологічну основу. Так уклали ми договір з КІСМом. Правда, не обійшлося без перешкод фінансового характеру, але хто ступає, тому відчиняють... Вже є перші результати.

Я за ініціативність. Але вона приходить не сама по собі. Вона формується, а якщо точніше, її формують ті, хто оточує молодого спеціаліста, хто може передати свій досвід молодому товаришеві, хто бачить у ньому колегу, якому потрібен цей досвід. Є закон самоутвердження. Це коли людина проходить через пошуки, невдачі і знахідки, гартується на цьому шляху, як сталь. І головне — не дати їй охолонути, зневіритись у собі. Тоді вона стане майстром своєї справи, справжнім спеціалістом, людиною на своєму місці.

М. РЯБИГА,

начальник управління ремонту обласного виробничого об'єднання по виробничо-технічному забезпеченню сільського господарства.

ЯК не знав особисто. Про цих нам розповідали на уроках мужності вчителі, ветерани війни, колишні підпільники і партизани. Історичні документи свідчать, що Кіровоградська підпільно-диверсійна організація налічувала понад 700 патріотів. За час окупації вони провели 682 диверсії, знищили понад 1660 ворожих солдатів і офіцерів. Збирали та-

тання прагнули всі мої однолітки. Але як? Загартувати себе фізично та ідейно? Мало. Брати участь у воєнізованих спортивних змаганнях? Теж мало. По-долати багатокілометровий марш-нідок, вирушивши в дорогу зі зброєю, з речовим складським мішком? Зміг. Все одно це не те, що закрити в бою товариша, піти в двобій з переважними силами ворога. Піти і перемогти...

Нам, комсомольцям сімдесятих років, належить зробити ін-

НА УРОК МУЖНОСТІ

Ми—однотумці

кож розвідувальні дані для Червоної Армії, розпоспідкували серед населення листівки, відомості. Смертю хоробрих при виконанні бойових завдань по-лягли 103 партизани і підпільники: П. Ляхман, І. Гончаренко, О. Бур'янова, Ю. Голуб, Т. Жабко, В. Конарев, Г. Мамаліца, інші їхні бойові товариші. Думаю собі: яку відплату треба мати, щоб нападати на штаб ворожої військової частини! А члени підпільної молодіжної організації комсомольці Ю. Голуб, В. Рибалкін, І. Волощенко пішли на такий крок без вагань. І виконали бойове завдання: знищили п'ятьох офіцерів, десятки солдатів, захопили і вивели в ліс до партизанів зброю, боєприпаси. Багато це чи мало — не берусь судити. Але переконаний: щоб передати лю-

дем хоч одну листівку, яка сповіщала про переможені бої наших військ, — потрібні неабиякі сила, витримка, мужність... Коли мене призвали на дійсну військову службу в армію, і часто розповідав однополчанам про своїх славних земляків, пишався тим, що пройшов тими дорогами, на яких вони громили ворога, спочатку в загоні червоних слідопитів, а потім як учасник походу комсомольців та молоді «Шляхами слави батьків». Бути схотіли на цих зв'

ше. Ми стерегли кордон рідної Батьківщини, були готовими до випробувань. І коли колись із нас, відмінників бойової і політичної підготовки, командири дякували за зразкову службу, ми горділись, що змогли виконати накази тих, хто проводив у армію — батьків і ветеранів війни, своїх учителів і старших товаришів.

Нині я нурсант вищого військово-політичного училища. Хочу, як і мій батько, стати офіцером Радянської Армії. Відповідальність покладатиметься на мене велика — виховувати молодих воїнів, учить їх, допомагати здобувати високим ідейним гарт. Отже, і самому треба бути, як наму, у належній формі, знати і вміти багато. Так, бувало важко. І в найсприятливіші години я згадував батька, який у війну був солдатом-десантником. Ось тільки один невеликий епізод із його бойової біографії, що спонукає до роздумів.

Сталося це в районі озера Балатон. Невеликий підрозділ, у якому був і мій батько, Іван Смирнович Куліш, відбивав атаки ворожих танків. Кілька зрештатих бронеованих потвор уже димили на полі бою. А фашисти все йшли і йшли. Ось один гітлерівський танк прорився на правий фланг наших позицій. Наверейми йому кинулись два радянських бійці,

Один з них — мій батько, якому тоді йшов двадцять перший рік. Він линув в атаку, та ворог не зупинився, що поблизу жваво. Іван Куліш кидає друга. Танк закрився на місці, розмотуючи пожежотиснувачів. Але кулемет продовжує стріляти. Лежачи не дистансує ворога. І тоді солдат підводиться на повний зріст, кидає гранату. Ворог був змислений. Поранений гітлерівською кулею, батько кинув і не помітив підкидки гранати, що стікала по його тілу. Іван Куліш схибив перенести в безпечне місце пораненого друга. І тільки сказав його в окопі на землю, сам отримав свідомість.

Ного чекала нагорода — Орден Слави ІІІ ступеня.

Після одужання — знову сотні воєнних кілометрів. А по війні офіцер Іван Куліш стає військом на фронті боротьби з порушниками громадського порядку. Тепер він на заслуженому відпочинку. Але солдат залишається солдатом: він завжди готовий стати на захист рідної Вітчизни. А з ним є і я, молоді, ті, хто прийняв естафету від своїх батьків. Щоб не схитнути, щоб зуміти переосорити труднощі, щоб бути впевненими, що ти не підведеш друга, треба завжди пам'ятати: пам'ятати, немає перепорок і спокою. Тільки вперед, — серцем, розумом, всім єством уперед. Бо нас покликала Батьківщина бути її вартовими і берігати мирний день тих, хто живе на землі шпеленим колос і лютувати сад, хто прокладає БАМ, станини в неспокоїній бойовій затоці нашого славного Ленінського комсомолу, в нашій юрчанинській, етихановській, тагаринській затоці. Проймімося ж цим святим посланком на все життя, щоб нами пинались наші батьки, щоб були щасливі матері і діти наші.

В. КУЛІШ,
нурсант Новосібирського
вищого військово-політичного училища.

1979-й —

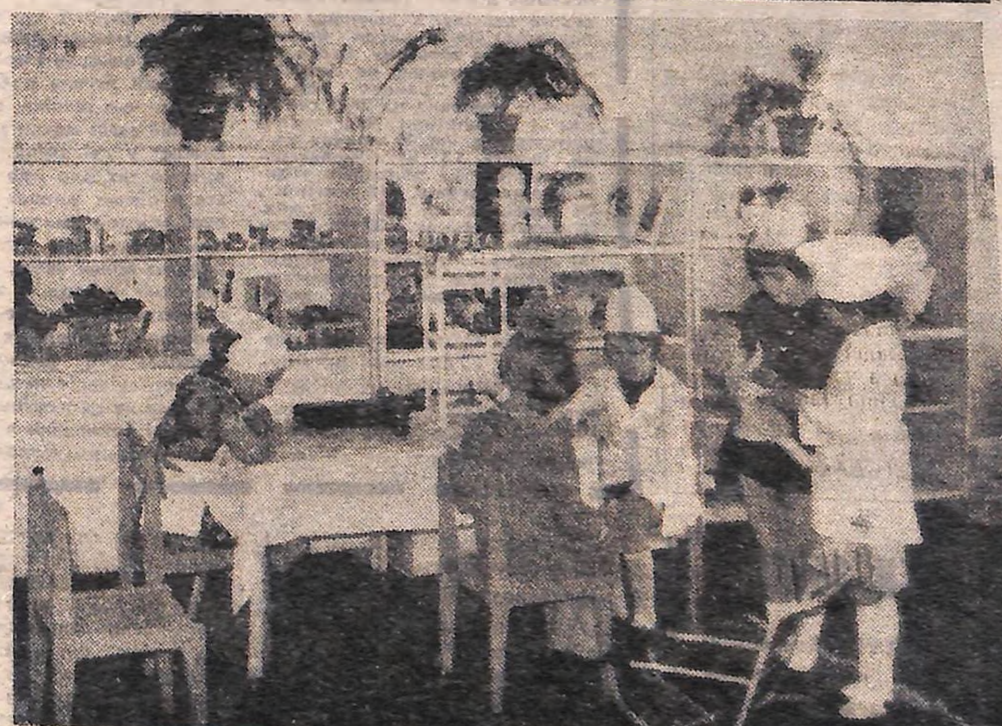
Міжнародний

рік дитини

Всю ласку і ніжність, все тепло душі ми віддаємо наймолодшим громадянам Країни Рад. Партия і держава у своєму піклуванні про найменших керуються принципом «Усе найкраще — дітям». Тільки на Кіровоградщині нині працює 825 дитячих садків, у яких виховується 63 500 маленьких синів і дочок робітників, колгоспників, службовців. Досвідчені педагоги, медичні працівники намагаються зробити все належне, щоб їхнім вихованцям тут жилося радісно і щасливо, відкривають перед ними світ прекрасного і доброго, виховують у малюк любов до Вітчизни, до народу, до землі. Над дошкільними дитячими закладами шефствують колективи заводів і фабрик, колгоспів і радгоспів.

На знімку: вихованці дитячого садка № 33 міста Кіровограда.

Фото Л. РІЗНИЧЕНКА.

ТОВАРИШ СУЧАСНИК

«ВИРОЩУВАТИ ХЛІБ — МІЙ ОБОВ'ЯЗОК»

«...З усіх професій, про які я знаю, — наймиліша наша, хліборобська». Це слова з виступу третьокурсника Новгородківського СПТУ № 6, студента Ленінського комсомолу Василя Якимовича на районній звітно-виборній комсомольській конференції.

Потім, коли він слухав розповіді своїх ровесників про добрі справи комсомольців, юнака оторнула тепла хвиля спогадів і понесла туди, де починалася його життя дорога...

Післязакінчення від Новгородки розвинулося село Братоловське Долинського району. Тут Василь виріс, закінчив всі класи. Тут живуть його батьки. Сім'я хліборобська: батько Трохим Олександрович — тракторист місцевого колгоспу «Зоря комунізму», мати Софія Степанівна — член буряківничої ланки. Старший брат Степан, ідучи в армію, пообіцяв: «Відслужу, знову оратиму ці поля», — і навирину повів рушак...

Ніс той бачився Василь не раз: і коли він влітку разом із батьком трудився на тракторі, і коли долина засиджувався над конспектами і підручниками, і коли знісвара шоді охоплювала його.

Прогадую розмову з цим серйозним сімнадцятирічним хлопцем.

— Нам часто кажуть: «І чого ото рветесь до роботи? Маєш ще, підрастете, — вистачить і на вас...» А я з цим абсолютно не згоден, бо відчуваю своїми руками можу зробити багато.

Якимович серед однокурсників користується авторитетом і як відмінник навчання, і як комсорг, і як непоганий спортсмен. Мріяє в хлопці, Давид, заповітна: підлітати в небо на планері власної конструкції. З висоти подивитися на безмежну, чарівну землю, поглядом охопити її генет далекі, аж за ліній горизонту. Землю, на якій бувають господарств, яку хочеться прикрашати своїм трудом, завітати повнозрілим колосом.

Ростуть крила у мрії.

Т. БОРИСОВА.

смі Новгородка.

З ПОТРОЄНОЮ ЕНЕРГІЄЮ

На листопадовому (1979 р.) Пленумі ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнєв чітко визначив основу нової п'ятирічки: «Щоб послідовно підвищувати добробут народу, необхідно з подвоєною, потроєною енергією проводити в життя курс партії на підвищення ефективності і якості. Цьому курсові альтернативи немає, і він повинен неухильно проводитися в одинадцятій п'ятирічці».

У цих словах максимально сконцентрований зміст основних положень матеріалів Пленуму ЦК КПРС, другої сесії Верховної Ради СРСР десятого скликання, які вивчають сьогодні у трудових колективах, у п'ятирічках.

Вивчають, щоб керуватися ними у своїй повсякденній роботі та навчанні. Поле діяльності тут для кожного робітника, колгоспника, студента чи інженера широке: наступної п'ятирічки в країні необхідно буде забезпечити динамічний і пропорційний розвиток суспільного виробництва, підвищувати ефективність і якість роботи в усіх ланках народного господарства.

На знімку: комсомольці Кіровоградського машинобудівного технікуму Людмила ПЕРЕПЕЛИЦЯ, Андрій ШЕВЧУК, Валентина ЄГОРОВА знайомляться з матеріалами листопадового (1979 р.) Пленуму ЦК КПРС.

Фото П. ХМУРН.

ЗРОБЛЕНО
В КІРОВОГРАДІ

МАРШРУТ

ПЕРЕСУВНОЇ — ОЛІМПІАДА-80

СПЕЦІАЛІЗОВАНОМУ конструкторському бюро Кіровоградського заводу радіовиробів усього дев'ять років. Та за цей короткий час тут розроблено багато цікавих і корисних тем, створені нові прилади. Тож не випадково Оргкомітет Олімпіади-80 замовив СКБ заводу пересувну телевізійну контрольну станцію, призначення якої — контролювати якість телепередач з ефіру.

Чимало часу пішло на виготовлення станції. І ось вона готова. Виробування показало, якість роботи нового виробу першокласна. Телеглядачі можуть бути впевнені, що побачать найцікавіші моменти Олімпійських ігор, бо чудові прилади допоможуть телеоператорам провадити високоякісні зйомки.

У колективі багато молоді. Зокрема, у створенні пересувної телевізійної контрольної станції взяли участь Микола Шаганов, Олександр Ложкін, Олександр Виноградов — молоді, перспективні інженери.

Радую колектив СКБ ще один неабиякий успіх — недавно запущена у серійне виробництво пересувна телевізійна відеозаписувальна станція ПТВС-3 ЦТ. Вона призначена для зйомок у кольорі. Це — велика підмога кіно-і телеоператорам.

На знімках: у цехах заводу радіовиробів; новірка — для Олімпіади-80.

Фото Р. ЄПЕКИНА.

ВИ НАМ ПИСАЛИ...

«Дорога редакціє!

Я — молодий механізатор, працюю другий місяць. Чув про міжнародний клуб молодих механізаторів «Кіровоград — Толбухін». Чи не могли б ви розповісти про нього докладніше?

З повагою

Микола С.
Компаніївський район.

КЛУБ ДІЄ

Десять років тому за спільним рішенням Кіровоградського обкому комсомолу і Толбухінського окружного комітету комсомолу було створено міжнародний клуб молодих механізаторів. Він є новою формою діяльності по зміцненню інтернаціональних зв'язків між комсомольськими організаціями, молоддю СРСР і Болгарії. Членами клубу стали молоді механізатори і спеціалісти сільського господарства віком до 30 років, а також колективи комсомольсько-молодіжних ланок, бригад.

Керує міжнародним клубом молодих механізаторів рада, почесним головою якої обрано дівчі Герої Соціалістичної Праці, депутати Верховної Ради СРСР бригадира тракторної бригади колгоспу імені XX з'їзду КПРС Новоукраїнського району Олександр Васильовича Гіталога. Члени клубу «Кіровоград — Толбухін» переймають хліборобський досвід Олександра Васильовича, пчаться у нього любити землю, працю. Своєрідною лабораторією майстерності стала для членів міжнародного клубу і тракторна бригада знаменитого механізатора. Тут молоді толбухінці і кіровоградці глибоко пізнають секрети майстерності прославлених хліборобів, набувають уміння високопродуктивно використовувати техніку.

Десятирічний досвід роботи клубу показує, що молодь Кіровоградської області і Толбухінського округу НРБ успішно поглиблює інтернаціональні зв'язки, бере активну участь у формуванні особистості молодого будівника комунізму.

Клуб став першою міжнародною молодіжною організацією, яка відіграє значну роль у підвищенні ефективності сільськогосподарського виробництва, дієвості соціалістичної змагання, в активізації роботи комсомольських організацій, у підвищенні загальноосвітнього і професійного рівня молодих трудящих.

Це далеко не всі сфери діяльності міжнародного клубу молодих механізаторів «Кіровоград — Толбухін». Він став організатором соціалістичного змагання між молодіжними бригадами і окремими механізаторами Кіровоградської області і Толбухінського округу. Налаштовано систему обміну передовим досвідом. Стало правилом, що молоді хлібороби Кіровоградщини допомагають своїм болгарським друзям збирати врожай, навчають молодих толбухінців експлуатувати радянські комбайни «Нива» і «Колос». У спільній праці відточуються професійна майстерність, розширюються горизонти співдружності.

Красномовним прикладом ефективної діяльності клубу молодих механізаторів є також обмін «секретами» технології виробництва, літературою, яка використовується при навчанні механізаторів і спеціалістів сільського господарства.

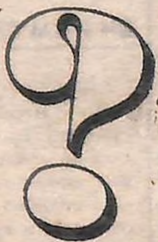
Раз на рік рада клубу проводить засідання з участю представників області і округу. На них заслуховуються звіти про роботу, підводяться підсумки суперництва, визначаються і нагороджуються переможці.

Дні проведення чергового засідання клубу (такі засідання відбулися вже дев'ять) перетворюються в дні всерйозного провину інтернаціоналізму, антинаціоналізму обміну інформацією і передовим досвідом. Так на останньому засіданні керівники комсомольсько-молодіжної ланки по вирощуванню кукурудзи з колгоспу імені Леніна Долинського району Петро Шагаров поділилися з болгарськими друзями досвідом високопродуктивної праці. Аджі очолюваний ним колектив став минулого року переможцем республіканського соціалістичного змагання молодих нурудоводів.

Став у пригоді болгарським хлопцям досвід роботи комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу імені Володимира Ульяновського Ульяновського району, очолюваної Анатолієм Харнавим, комбайнера колгоспу «Більшовик» Гайворонського району Станіслава Сторонюка.

Кіровоградський молодіжний клуб механізаторів «Кіровоград — Толбухін» діє. Його плодотворна робота свідчить, що молоді два братні краї зміцнюють свою дружбу, працює заради спільної мети — світлого майбутнього всього людства.

А ЯК
ВІДПОЧИ-
ВАЄТЕ
ВИ

Обидва хлопці вчилися не вельми «блискуче», мали задовільну поведінку — були, як кажуть, типовими «середняками». Один бешкетував, побиваючи телевізор у громадському місці і цим зганьбив своїх батьків, товаришів, учителів, запламував честь класу й школи. І скільки після того поспалося неприємностей і справедливих докорів!

А інший того ж дня їздив у Новоукраїнку на екзамен в ДАІ. Іх він склав найкраще у своїй групі, «вісімка» у нього вийшла відмінна. Юнак одержав права на водіння мотоцикла. Обидві події, як не дивно, зростали на одному ґрунті і відбувалися у вільний час.

2

Будучи класним керівником десятого класу, я взявся провести експеримент. Якось взимку о 20 годині вирішив відвідати всіх двадцятьох моїх учнів. Цікаво, що вони роблять? Чим займаються в ці години?

Відчиняв двері будинків моїх вихованців — і поволі поставала цікава статистика.

... Три учні ще розв'язували задачі. Двоє досчитували розділи з хімії та суспільствознавства. Ще троє дивилися передачі по телевізору. Один завзято ремонтував свій радіоприймач.

Двоє дівчат вишивали (одна портрет Т. Г. Шевченка, інша — красива пшеничного лану). Один хлопчина теж займався творчістю: клеїв із звичайної соломи картину. Гарно виходило.

Один юнак уже спав. Одка дівчина ще не повернулася з ферми, допомагала там матері-телятниці.

Двоє читали. Двоє — він і вона — зізналися батькам — пішли на побачення.

Один переглядав блешні, готуючись у вихідний день піти порибалити.

Останню, двадцятку я угледів сам. На побаченні з хлопцем...

3

Другого дня після занять ми повели розмову і про минулий вечір, і про те, як кожен проводить свій вільний час. У десятикласників його обмалювали. Вони відверто говорили: програма насичена, а вчителі дають так багато домашніх завдань, що вільного часу практично майже не залишається.

І все-таки вільний час є! У дні, коли «легші» предмети, у вихідний, у свята, у період осінніх, зимових, весняних канікул (про літні потрібна окрема розмова).

То як його учні використовують? Про це дещо розповіла й «статистика» вчора. Та давайте послухаємо самих хлопців і дівчат.

— Коли у мене є вільний час, — сказала Валя, — я люблю читати. Моє захоплення — поезія. Вона приносить мені і радість, і наснагу. Уроки літератури в школі, програмні твори — це лише краплина в морі. Скільки ж іще є цікавих поезій! Розкрила я книжечку Ва-

силія Симоненка, а там же такі вірші! Я їх учу напам'ять. Подобаються мені й літературні сторінки нашої районки, обласних газет. Вважаю, що хто не дружить з книгою, особливо з поезією, той дуже бідна людина.

— Валі не хвалю, — почав Володя. — Вона й на перервах не розстається з поетичними збірками. Це однокласник. Не можна так. Я теж люблю читати. Але займаюся й спортом. Узимку, як є сніг — на лижі. Настають весна, літо — річки не мину. Хіба погано поплавати, загоріти, зміцніти? Ми, хлопці, не повинні забувати, що нас чекає Радянська Армія. До неї маємо прийти загартуваними, дужими. Вважаю, що спортом повинен займатися кожен. Тоді й учитись легше, і читається краще!

— Не дідусю весни, — усміхнувся Євген. — Тоді для мене кожна вільна хвилинка — на вагу золота. Люблю працювати у саду. Знаєте, скільки у

лєвізору — дивляться. Покличе оголошення на цікаву кінокартину — підуть. Весною пригріє сонце — на річку. Починається волейбольне змагання — грають, «боліють». А отак, щоб мати якусь «зорю» в житті, щоб чомусь віддавати своє серце й душу — що ні, то ні...

4

І почалася ланцюгова реакція.

Про дозвілля дітей уже гостріше пішла розмова на батьківських зборах. Відверто говорили про те, що безцінно проведений вільний час у частини учнів породжує шлітини для виникнення правопорушень...

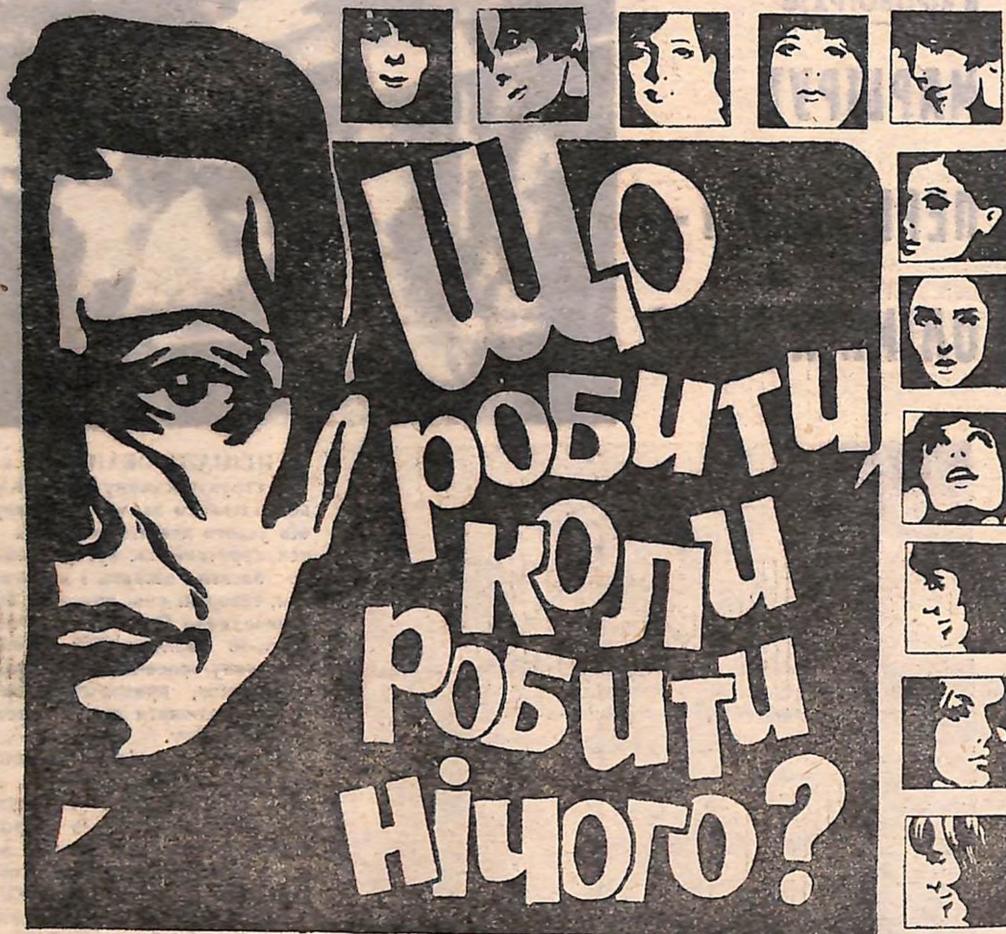
Давайте послухаємо батьків. **ВАСИЛЬ ТИМОФІЙОВИЧ:** «Моя дочка захоплюється книгами. У неї є вже своя бібліотека. Десь близько п'ятисот книг. Я для неї грошей не

Мовчальники... Між іншим, батьки отих синів-мовчальників.

...Сини й дочки їхні згодом стали непоганими людьми, добрими трудівниками. Але при згадці про одного й досі зринає біль. Ні батьки, ні ми не додивились, куди йшов його вільний час. Невідомо звідки у нього з'явився дорогий годинник, став він пити, украв велосипед, поцупив на автовокзалі валізу, спіймався на крадіжці грошей... Кінець цієї історії сумний, галейний.

Тоді ж батьки закинули нам істотне звинувачення. Добре, що почалася така розмова. Але за розмовами потрібне й діло. От, скажімо, ми знаємо, що у школі є гуртки. Та не всі ж вони працюють, деякі з них існують лише на папері. Де ваш хор? Де драмгурток? Де спортивні гуртки? Де гурток юнаків?

Довелося на педагогічний раді порушувати й це питання. Почали перебудовувати роботу.

мене на одній яблуні росте сортів? Сорок. Сам прищеплював, доглядав.

Галина заявила, що вона часто дивиться телепередачі. Бо вони збагачують знання з історії, географії, літератури. Та й приємно подивитися хорошу виставу, виступи відомих акторів.

Василь (той, що клеїв картину з соломи), теж казав, що ота творчість приносить йому велику радість.

— Я їду допомагати мамі, — говорила Олена, — бо вважаю те своїм святом обов'язком.

Кожен виступ був своєрідним відкриттям світу юнацьких захоплень, мрій про майбутнє. Обережно торкнулися й теми побачень. Секрети не виявилися секретними. Одні дружили з хлопцями та дівчатами з нашого села. Інші листувалися з хлопцями, що служили у Радянській Армії. «А коли ж нам дружити? Як виповниться по сорок років? Та хіба ж я у вільну хвилину не можу написати листа хлопцеві у Радянську Армію?»

Були й мовчальники. Довелося дивитися й їх. І вони щиро зізналися, що вільний час проводять абияк. Трапляється цікава передача, футбол, хокей по те-

шкодую. Бо давно помітив, якою доброю стає дочка під впливом читання. Допомагає вона матері й мені не з обов'язку, а від щирого серця».

ІВАН ПЕТРОВИЧ: «Мій трактор знає, як п'ять пальців. Учив у школі. А закріпив знання саме тому, що мав вільний час і вмів користуватися ним. Я допомагаю йому. А результат, думаю, непоганий. Закінчить школу — колгосп матиме доброго механізатора».

ЯКІВ ВАСИЛЬОВИЧ: «Мій думас про армію. Хоча офіцером стати. Не пропустить передачі «Служу Радянському Союзу». І загартує себе — на лижах, в походах, на річці».

ІРИНА СТЕПАНІВНА: «Спершу думала, що оте вишивання — мимовільне захоплення. Аж ні. Вона ж хоче, щоб усе навколо було красивим».

ІЛЛЯ ДАНИЛОВИЧ: «Повернувся додому, пройду стежкою в саду, гляну на ту яблуню, де сміх прищепив сорок сортів — серце радіє. Разом з тим я думаю й про інше. Чогось ти, Павло Григоровичу, мовчиш! Ти купив своєму мотоцикл і тим рєзбалував його. Бо улопець знає одне — закінчився заняття — і на мотоцикл. І на ньому гасас весь час. Часто і вночі».

5

Не все зробилося враз, як у казці... Та як не згадати добрим словом керівника хору Гната Павловича? До хору записалося близько сотні дітей. Гнат Павлович усім давав раду, терпляче вчив, систематично проводив заняття. І той хор став виборювати призові місця на обласних оглядах учнівської самодіяльності.

Як не згадати керівника драматичного гуртка Раїсу Миколаївну? Вона захоплювалася «Педагогічною поемою» А. С. Макаренка. Гуртківці ставили п'єси, важкі і для великих драматичних колективів. Наприклад, було інсценізовано п'єсу О. Корнійчука «Загибель ескадри». І то було не профанацією мистецтва. Гуртківці самі пошили потрібні костюми, виготовили декорації.

Репетити, підготовка костюмів, вивчення ролей, участь у хорі, праця у навчально-виробничій бригаді відбилися позитивно на навчанні й поведінці. Успішність учнів стала набагато кращою, вільний час учнівський колектив став дружним, згуртованим, бойовим, здатним виконати будь-яке завдання.

Гуртки допомогли виростити

горів, учителів, тваринників, лікарів. Як не згадати В. Лазаренка, Н. Миргородську, В. Осаду, М. Лазаренку, братів В. і А. Маткевичів, Р. Осипову, В. Жовту, В. Декусар, С. Швеців і багатьох інших.

6

Що б не планували ми у класах, у комсомольських організаціях, ніколи не забуваємо про вільний час. І нам здається, що греба робити наголос на спільному, колективному проведенні його.

Мало, ще дуже мало ми використовуємо і екскурсії. Мало на увазі близькі, екскурсійні прогулянки. Дехто ховається за твердження: такі екскурсії доцільні для малят, для учнів молодших класів — до річки, до ліска, до ставка. Дозволю собі навести ще один красномовний приклад. З тими ж десятикласниками ми провели екскурсію до Котовського лісу. Попросили дозволу у лісництва порибалити у ставку. Поїхали на велосипедах... Слухали розповідь про Велику Вітчизняну війну. (Тут 1942 року рейдом проходив партизанський загін генерала Наумова). А потім купалися, вудили карасів, варили юшку, пекли картоплю, відпочивали. За всіх сказав Валерій:

— Багато пам'ятатиму про наш клас. Багато забуду, а от цього дня — ніколи...

Не забудуть вони й іншого дня, коли побували в Канежі, де у 1918 році Канізький партизанський полк підняв повстання і громив австро-німецьких окупантів.

Екскурсія — похід на ріку, на поле, у гайок — згуртовує дітей, дає їм наснагу для навчання.

7

Так ми непомітно підійшли ще до одного важливого питання, про яке вже говорили: проблема вільного часу справа не тільки самих учнів, а й учительського колективу, батьків, громадськості. Багато ж хорошого, цікавого, потрібного є тут для комсомольських колективів — починаючи з пошуків, доргань, знахідок.

У цих роздумах зачеплено проблему вільного часу переважно учнів. Та хіба вона менш важлива для кожної молодої людини?

Мені відверто зізнався один хлопчина, що недавно повернувся з лав Радянської Армії.

— На службі все було таким змістовним! На обліку була кожна хвилинка. А тут... Вірите, я й не знаю, як зробити вільний час цікавим, щоб він давав і щось відродне мені, і щось горисне людям. От учора три години ганяв кулі на більярдному столі. Що мені те дало? Ніе знаю...

— Думаю, голубчику, плануй свої вільні години. Частина учнів, молодих людей береже їх. Але ж більшість, скажемо бравду, ніякісіньких планів не має. Юнак і дівчина не в дитсадку, де кожна хвилинка вписана у чіткий розпорядок.

Нам здається, що у цій проблемі важливе інше. Треба виробити в собі звичку, життєве правило — не губити марно свого вільного часу.

А нам — педагогам, батькам, ватажкам комсомольських колективів — треба пам'ятати про те «не знаю» — і треба знати! Вчили, радитись, допомагати, не обділяючи своїм умінням, знаннями, порадами жодного юнака і дівчини.

М. СТОЯН,
учитель української літератури Панчівської середньої школи.
Новомиргородський район.

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

ВК 30508.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

наша адреса

316050, МСП

м. Кировоград.

вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кировоградська правда»

Кировоградського обкому

Компартії України,

м. Кировоград, вул. Глінки, 2.

Індекс 61107.

Зам. № 603.

Тираж 56 500.